

CRÒNICA DE GUERRA

Per tal de donar a conèixer la idea de fer tot un Esmoll dedicat al món de la dona, el consell de redacció de la revista, el comitè central del nostre POLL, i alguns militants del nostre partit, vàrem celebrar, en algú lloc del Sud de França —ja semblen els de "VIII assemblea, oi?" un sopar amb destacades figures del món de les femines. El nostre corresponsal, després d'atipar-se com un bestia, feu unes preguntes a tres de les tres mil convidades al tiberi —que, per cert, podia haver acabat en orgia, doncs es trovaben presents a la sala alguns militants del Partit Orgiàstic Lasciu Leninista (POLL, extrema esquerra), que anaven bastant cremadots—. Ací teniu l'entrevista:

—Mula Francis, siusplau!!

—Com?

Perdó, volia dir senyoreta Francis. Contenta d'aquesta iniciativa dels joves de l'Esmoll?

—Sí. No puc dir més. L'emoció em cega en aquests moments crucials per el món de la dona. Crec que ara, mercés a l'Esmoll i a la seva difusió mundial, els problemes de bellesa de les femines espanyolas, i també les catalanes, trobaran una solució, potser, en algú racó del món...

Quan el nostre corresponsal es va despertar, es va trobar, a pocs metres, a la Montserrat Fortuny, conversant alegrement amb la senyora M. Tacher. Quan la britànica va fer pirandó, l'intrèpid periodista li preguntà per els problemes de la dona actual...

Una mica trompa el nostre corresponsal es dirigí a Encarna Sánchez, la "Encarnita de noche". I allò, per enllestir d'una vegada la feina, i poder mamar tranquilament els molt exquisits vins que hi havien, només li va dir:

—Unes paraules per l'Esmoll, siusplau?

Encarnita, agafà alè i...

—*"Queridos amigos, hoy me veis aquí, sonriendo, y no es para menos. La gran idea que han tenido los jovenssuelos de la casa de la juventuz de Granoier, es digna de tal sonrisa. I por favor, no olviden qu'eta noxe, tenemos una sita, en los tropossientos megaherssios. Encarnita de noxe con todo utede. Mil bessos. Conectaron la emisoras de habla hispana de ... Chicago! ... New-Yorck ... Texas ... i Castellfollit de La Roca. Hasta siempre.*

Senyoreta Corsolitari

—Problemes!. Ai senyor!. Tants són... Però ara, gràcies a la seva publicació, quedaràn solucionats al instant. Ja ho va dir el profeta... "FINOSDIL, EUPACTOR, I ESMOLL JUNTAMENT AMB EL POLL... I TOTHOM FOFOI!"

D'entrada cal dir que és una mica grassoneta, allò que se'n diu pleneta rodaxoneta. S'ha de veure que al nostre país alimentem bé a les pubilles. Que pensarien els estrangers si veiessin una pubilla prima com un secall? Quina opinió tindrien del nostre poble si la pubilla no estés ben alimentada? No podríem entrar mai al mercat comú.

Haurà de tenir el nas de la Mare de Déu de Montserrat, aquell nas recte, una mica emmascarat que ensuma tots els siris del món. La veu clara i dolça de la Guillermina Motta. El tipus de la Montserrat Caballé, amb aquell aire, aquelles anques, aquell culet que sembla un trasatlàntic. El monyo com el de la Sra. Ferrussola de Jordi Pujol un monyo de dama recatada, d'antiga i pregonia tradició catòlica (Segur que la Sra. Pujol havia estat Filla de Maria o una cosa semblant (1). El seu caminar s'hauria d'assemblar al punteig de la sardana, no cal dir com faria de goig la nostra pubilla caminant al ritme del "Saltiró de la Cardina"! I els seus vestits? Ah, els vestits! Haurien de ser honestos, res d'escots que podrien deixar veure els pits a les mirades lascives, un país com el nostre no pot ser un país escandalos! Li escauria molt bé un vestit jaqueta color Rosa d'Abril i al trau un lliri d'aigua (Millor si en lloc d'aigua pogues esser de vi del Penedès, li podríem posar l'etiqueta i passejaria la fama dels nostres vins arreu del món), la faldilla hauria d'arribar fins a sota del genoll per mantenir la imatge de castedat i de puresa que escau al símbol més pregon de la nostra terra.

Després d'aquesta descripció, diguem-ne, física, anem a parlar de com hauria de ser espiritualment parlant. La seva formació hauria de ser la d'una veritable dona, és a dir, feta per ser mestressa de casa, mare dels

LA PUBILLA CATALANA

El títol de l'article ja ho diu tot: parlarem de la pubilla catalana. No és una dona com les altres, no! És més que una dona! El símbol de la dona catalana, la dona més dona de totes les dones que es fan i es desfan. Però el que és essencial és que us expliquem com és aquesta dona, aquesta pubilla.